

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a členiek senátu JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. B., advokátom so sídlom vo V., proti žalovaným **1/ M., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenému JUDr. P., advokátom so sídlom v B., **2/ M.**, podnikajúcemu pod obchodným menom M., s miestom podnikania v P., **3/ B., s.r.o.**, so sídlom v P., IČO: X., zastúpenému Mgr. I. advokátom so sídlom v K., **o určenie neplatnosti dražby**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9 C 307/2004, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. novembra 2008 sp. zn. 2 Co 33/2008, takto

r o z h o d o l :

I. Dovolanie **z a m i e t a .**

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť do 3 dní

- a) žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania 70,60 € do rúk JUDr. P., advokáta so sídlom v B.,
- b) žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania 70,60 € do rúk M., advokáta so sídlom v K..

III. Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 5. februára 2007 č.k. 9 C 307/2004-278 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil neplatnosť dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. X. v katastrálnom území P. ako stavba súp. č. X. na parcele č. X. (ďalej len „nehnuteľnosť“), ktorú navrhol žalovaný 1/ (ako záložný veriteľ) a uskutočnil 10. decembra 2004 žalovaný 2/ (ako dražobník). Zároveň rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali existenciu dôvodu neplatnosti dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v znení platnom v čase uskutočnenia predmetnej dražby (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“).

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove rozsudkom z 24. novembra 2008 sp. zn. 2 Co 33/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby a o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ a zmenil vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ a 3/; rozhodol tiež o náhrade trov odvolacieho konania. Odvolací súd z hľadiska skutkového (zhodne so súdom prvého stupňa) vychádzal z toho, že zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpila S., a.s. (ako postupca) S., a.s. (postupníkovi) na základe uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. X. zo 17. mája 2000 pohľadávky s príslušenstvom voči tretím osobám – dlžníkom, ktoré vznikli na základe úverových a iných zmlúv, podľa ktorých postupca alebo jeho právni predchodcovia poskytli dlžníkom peňažné prostriedky alebo realizovali za dlžníkov iné finančné plnenia alebo iné záväzky a dlžníci sa zaviazali ich vrátiť a zaplatiť úroky. Súčasťou postúpených pohľadávok boli všetky práva s nimi spojené. Táto zmluva bola uzavretá 28. júna 2000 a týkala sa aj pohľadávky postupcu voči žalobkyni v súvislosti s poskytnutým úverom. S., a.s. následne žalovanému 1/ zmluvou o postúpení pohľadávok z 23. januára 2004 podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpila (o.i.) aj pohľadávku voči žalobkyni. S takto postúpenou pohľadávkou prešlo na postupníka všetko príslušenstvo a práva k nej. Právami spojenými s pohľadávkou sú aj práva vyplývajúce zo zabezpečenia záväzkov, ktorými sú okrem iného aj práva plynúce zo záložnej zmluvy. So zmenou v osobe zabezpečenej záložným právom tak v dôsledku postúpenia pohľadávky došlo aj k zmene v osobe záložného veriteľa, ktorým sa stal nadobúdateľ postúpenej pohľadávky. Žalovaný 1/ mohol na základe toho uplatňovať svoje práva a v súlade so zákonom mohol

navrhnúť dobrovoľnú dražbu. Dražba podľa zákona o dobrovoľných dražbách sa uskutočnila 10. decembra 2004. Jej predmetom bola nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobkyne, navrhovateľom dražby bol žalovaný 1/ ako záložný veriteľ, dražbu realizoval žalovaný 2/ (dražobník), vydražiteľom sa stal žalovaný 3/, cena dosiahnutá vydražením bola 6 150 000 Sk. Žalovaný 1/ pred dražbou písomne vyhlásil, že predmet dražby možno dražiť; písomne tiež vyhlásil pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky. Predmetná pohľadávka je zabezpečená záložným právom zriadeným na predmet dražby a vyplýva z úverovej zmluvy o účelovom úvere na malú privatizáciu č. X. zo 17. apríla 1992, ktorá bola uzavretá medzi S., žalobkyňou a ďalšími osobami. Táto pohľadávka je splatná 6. marca 1996 a jej výška je 13 877 853,30 Sk. Odvolací súd poukázal na to, že na Krajskom súde v Prešove prebieha pod sp. zn. 1 Cb 50/1997 súdne konanie, v ktorom sa žalovaný 1/ (v procesnom postavení žalobcu) domáha, aby žalobkyni (v procesnom postavení žalovanej) bola uložená povinnosť zaplatiť mu neuhradenú časť úveru; toto konanie nie je právoplatne skončené a bolo prerušené do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti dražby. Aj odvolací súd dospel k názoru, že uvedená skutočnosť (prebiehajúce, neukončené konanie o uloženie povinnosti zaplatiť nesplatenú časť úveru poskytnutého právny predchodcom žalovaného 1/) nemožno považovať za dôvod, pre ktorý sa dražba nemala uskutočniť, resp. ktorý by zakladal neplatnosť uskutočnenej dražby. Dodal, že na vykonanie dobrovoľnej dražby podľa zákona o dobrovoľných dražbách „nie je potrebný exekučný titul“. Podľa § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách je záložný veriteľ (pokiaľ je navrhovateľom dražby), povinný písomne vyhlásiť pravosť, sumu a splatnosť pohľadávky, pre ktorú navrhuje výkon záložného práva na dobrovoľnej dražbe. Takéto písomné vyhlásenie žalovaný 1/ urobil. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný 1/ je ako záložný veriteľ zodpovedný za pravosť pohľadávky, ktorá je zabezpečená záložným právom, inak zodpovedá za škodu ním spôsobenú; pritom nemal pochybnosti o platnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzatvorenej 15. apríla 1992, ani o tom, kto ju uzavrel, čo bolo jej predmetom a na zabezpečenie ktorej pohľadávky bola uzavretá. Za nedôvodnú označil námietku žalobkyne týkajúcu sa absencie jej podpisu na zápisnici o odovzdaní nehnuteľnosti. Vysvetlil, že k odovzdaniu vydraženej nehnuteľnosti a k spisaniu zápisnice dochádza až v štádiu po ukončení dražby, a že preto ani prípadné nepodpísanie tejto zápisnice predchádzajúcim vlastníkom predmetu dražby nie je dôvodom zakladajúcim neplatnosť dražby. Keďže v konaní neboli zistené okolnosti, ktoré podľa zákona o dobrovoľných dražbách opodstatňujú podanie žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa

vo veci samej potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Zároveň vyhovel návrhu žalobkyne a samostatným výrokom vyslovil, že proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že za otázku právne zásadného významu považoval otázku, „či osvedčenie záložného veriteľa o výške a pravosti pohľadávky podľa § 7 ods.1 a 2 zákona o dobrovoľných dražbách (v znení platnom v čase dobrovoľnej dražby) je účinné k podaniu návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby aj vtedy, ak 'o tejto otázke' prebieha súdne konanie medzi záložným veriteľom a záložným dlžníkom“.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom namietla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videla v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal so „stavom“ prerušeného konania vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 Cb 50/97 a ako predbežnú otázku neskúmal výšku a pravosť záložným právom zabezpečenej pohľadávky, pre ktorú žalovaný 1/ navrhol výkon záložného práva na dobrovoľnej dražbe. Odvolaciemu súdu vytkla, že sa v odôvodnení nezaoberal jej námietkou, že v inej právnej veci (v konkurznom konaní Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 K 57/2000) žalovaný 1/ nevedel doložiť svoju pohľadávku voči žalobkyni (ako úpadcovi). Poukázala na rozpory v dátumoch zmlúv založených do spisu (úverová zmluva medzi právnym predchodcom žalovaného 1/ a žalobkyňou bola podpísaná 17. apríla 1992 a zmluva, ktorá mala slúžiť na zabezpečenie pohľadávky z tejto úverovej zmluvy, bola podpísaná už 15. apríla 1992). Zopakovala, že v rozpore s § 29 zákona o dobrovoľných dražbách jej nebola predložená na podpis zápisnica o odovzdaní nehnuteľnosti z 27. januára 2005 a že túto zápisnicu namiesto nej podpísala neznáma osoba. V ostatnej časti dovolania žalobkyňa namietala neplatnosť postúpenia pohľadávky uspokojovanej v dobrovoľnej dražbe na žalovaného 1/ (podľa jej názoru nešlo o postúpenie pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka, ale o realizáciu uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. X. zo 17. mája 2000, ktorým bol schválený návrh druhej etapy predprivatizačnej reštrukturalizácie vybraných bánk). Z uvedených dôvodov žalobkyňa žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na hranice prieskumnej činnosti dovolacieho súdu v prípade dovolania prípustného podľa § 238 ods. 3 O.s.p. a uviedol, že právne posúdenie veci v otázke, so zreteľom na ktorú bola vyslovená prípustnosť dovolania,

je vecne správne. Žiadal, aby dovolací súd neopodstatnené dovolanie zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný 3/ zaujal vo vyjadrení k dovolaniu názor, že žalobkyňa nedostatočne vymedzila, v čom podľa jej názoru spočíva nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k pripustenej dovolacej otázke. Žiadal preto procesne neprípustné dovolanie odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, v ktorom odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal dovolaním napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je dôvodné.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd vždy povinný skúmať, či v konaní nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O.s.p. Vada takejto povahy, ktorá zakladá vždy procesnú prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania, nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo.

Rovnako v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný skúmať tiež to, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci. Žalobkyňa v dovolaní namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (o vadu tejto povahy ide aj v prípade ňou tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu). Dovolací súd nebral na zreteľ, ako dovolateľka túto vadu označila, ale z čoho ju vyvodzovala. Pri takom nazeraní dospel k záveru, že z rozhodujúceho (obsahového) hľadiska išlo v prípade tejto námietky o neprípustné (viď ďalej) spochybnenie správnosti jednak skutkových záverov odvolacieho súdu, jednak tých jeho právnych záverov, ktoré nesúvisia s právnou otázkou, so zreteľom na ktorú bola vyslovená prípustnosť dovolania. Dovolací súd preto v ďalšom vychádzal z toho, že v dovolaní vada tejto povahy (t.j. tzv. iná vada) nebola namietaná. Takáto vada ani inak nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Pokiaľ odvolací súd vysloví prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p., je dovolateľ oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Vzhľadom na to sa dovolací súd v predmetnom dovolacom konaní nemohol zaoberať skutkovými otázkami (na ich riešenie nie je v takom prípade oprávnený a ani vybavený procesnými prostriedkami – vid' § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.), ale ani tými právnymi otázkami, so zreteľom na ktoré nebola odvolacím súdom vyslovená prípustnosť dovolania. Dovolací súd sa z tohto dôvodu nezaoberal žiadnou z otázok nastolených v dovolaní, ktoré majú skutkovú povahu (nezaoberal sa preto napríklad otázkou zistenia skutkového stavu konania vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 Cb 50/97, nevykonania dokazovania uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 K 57/2000, nezisťovania obsahu záložnej zmluvy a zmluvy o postúpení pohľadávky alebo výšky a pravosti pohľadávky tvrdenej žalovaným 1/), ale ani tými právnymi otázkami, ktorých riešenie nezapadá do rámca riešenia uvedenej otázky „zásadného právneho významu“ (nezaoberal sa preto napríklad otázkou existencie pohľadávky žalovaného 1/ voči žalobkyni, platnosti postúpenia pohľadávky, právnych dôsledkov nepodpísania zápisnice o odovzdaní nehnuteľnosti žalobkyňou ani otázkou, či v danom prípade išlo o postúpenie pohľadávky alebo realizáciu vládneho uznesenia).

Tým, že odvolací súd pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie [za účelom posúdenia správnosti riešenia otázky, „či osvedčenie záložného veriteľa o výške a pravosti pohľadávky podľa § 7 ods.1 a 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení platnom 10. decembra 2004 je účinné k podaniu návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby aj vtedy, ak o tejto otázke (pozn. dovolacieho súdu: o otázke zaplata pohľadávky zabezpečenej záložným právom) prebieha súdne konanie medzi záložným veriteľom a záložným dlžníkom“], vytvoril žalobkyni procesnú možnosť domôcť sa v dovolacom konaní preverenia správnosti riešenia výlučne tejto právnej otázky.

Odvolací súd sám uvedenú otázku vyriešil tak, že vykonaniu dobrovoľnej dražby na návrh záložného veriteľa podľa zákona o dobrovoľných dražbách nebráni súbežne prebiehajúce súdne konanie o uloženie povinnosti zaplatiť pohľadávku zabezpečenú záložným právom. K tomu dodal, že „pre vykonanie dobrovoľnej dražby nie je potrebný exekučný titul“. Žalobkyňa sa v dovolaní domáhala preskúmania správnosti právneho

posúdenia veci v tejto otázke. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd na skutkové zistenia aplikuje právne normy a následne vyvodzuje právne závery. O nesprávnu aplikáciu právnych noriem ide vtedy, ak súd buď nepoužil správnu právnu normu alebo ak síce použil správnu právnu normu ale jej obsah nesprávne vyložil, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery. Zo spisu nevyplýva, že by odvolací súd na zistený skutkový stav neaplikoval správne normy, alebo že by správne aplikované normy nesprávne interpretoval.

Záložné právo v zmysle § 151a Občianskeho zákonníka slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva; umožňuje, aby veriteľ uspokojil svoju pohľadávku z predmetu zálohu, ak pohľadávka, ktorá ním bola zabezpečená, nebude riadne a včas splnená. Vznik a zánik záložného práva sa odvíja od vzniku alebo zániku zabezpečovanej pohľadávky. Ak pohľadávka, ktorá bola zabezpečená záložným právom, zanikne, zaniká aj záložné právo. V prípade prechodu alebo prevodu (aj postúpenia) pohľadávky záložné právo prechádza na nadobúdateľa pohľadávky. Záložné právo, ako právo akcesorické, sleduje pohľadávku, ktorú zabezpečuje (viď napríklad aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2008 sp. zn. 1 Obdo V 102/2005).

Záložné právo plní predovšetkým zabezpečovaciu funkciu – vznikom záložného práva sa zlepšuje právne postavenie záložného veriteľa a tiež predpoklad, že jeho riadne a včas neuhradená pohľadávka zabezpečená záložným právom bude uspokojená bez ohľadu na to, či túto pohľadávku bude chcieť alebo môcť uspokojiť dlžník. S touto zabezpečovacou funkciou súvisí aj uhradzovacia funkcia záložného práva – záložný veriteľ je oprávnený docieľiť aj proti vôli dlžníka uspokojenie pohľadávky zabezpečenej záložným právom výťažkom zo zálohu.

Oprávneniu záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia pohľadávky zabezpečenej záložným právom výťažkom zo zálohu bol zákonom o dobrovoľných dražbách (účinným od 1. januára 2003) vytvorený nový inštitucionálny rámec. Pre účely prejednávanej veci je potrebné uviesť, že v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách:

Dražbou sa rozumie verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva alebo iného práva k predmetu dražby, konané na základe návrhu navrhovateľa (viď bližšie § 2

písm. a/). Vydražiteľom je účastník dražby, ktorému bol udelený príklep (§ 2 písm. g/). Dražobníkom je osoba, ktorá organizuje dražbu a splňa podmienky ustanovené týmto a osobitným zákonom a vzniklo jej oprávnenie na prevádzkovanie príslušnej živnosti (§ 6 ods. 1 veta prvá). Navrhovateľom dražby je vlastník predmetu dražby alebo osoba oprávnená konať v mene vlastníka podľa osobitného zákona (ďalej len „záložný veriteľ“), ktorý za podmienok ustanovených týmto zákonom navrhuje vykonanie dražby (§ 7 ods. 1). Navrhovateľ dražby je povinný písomne vyhlásiť, že predmet dražby je možné dražiť. Ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, je povinný písomne vyhlásiť aj pravosť, sumu a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa tohto zákona (§ 7 ods. 2). Dražbu je možné vykonať len na základe písomnej zmluvy o vykonaní dražby, ktorú uzavrie navrhovateľ dražby s dražobníkom (§ 16 ods. 1 text pred bodkočiarkou). Prílohou zmluvy je aj písomné vyhlásenie záložného veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva, a o tom, že predmet dražby je možné dražiť (§ 16 ods. 3 veta druhá). V prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Toto právo zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa konania dražby (§ 21 ods. 2). Súd určí neplatnosť dražby, ak je na tom naliehavý právny záujem (§ 21 ods. 3). Navrhovateľ dražby zodpovedá za správnosť vyhlásenia o tom, že predmet dražby je možné dražiť. Záložný veriteľ zodpovedá za pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva. Zodpovednosti za škodu, ktorá vznikne porušením povinnosti podľa tohto odseku, sa nemožno zbaviť (§ 33 ods. 2).

Z vyššie uvedených zákonných ustanovení ani ustanovení upravujúcich záložné právo nevyplýva, že by prebiehajúce súdne konanie, ktorého predmetom je žaloba o uloženie povinnosti zaplatiť pohľadávku zabezpečenú záložným právom, bolo dôvodom, so zreteľom na ktorý by záložný veriteľ nemohol pristúpiť k realizácii záložného práva postupom podľa zákona o dobrovoľných dražbách.

Otázku, v odvolacom konaní považovanú za otázku zásadného právneho významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.), vyriešil odvolací súd spôsobom, ktorý zodpovedá vyššie uvedeným ustanoveniam zákona o dobrovoľných dražbách. Aj dovolací súd zastáva názor, že pokiaľ záložný veriteľ (ako oprávnený navrhovateľ dražby v zmysle § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách) splní všetky zákonné predpoklady a písomne vyhlási: a/ že predmet dražby je možné dražiť, b/ pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú

navrhuje výkon záložného práva (§ 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách), nemá – z hľadiska (ne)platnosti dobrovoľnej dražby – právny význam skutočnosť, že v čase navrhnutia alebo vykonania dražby prebieha (resp. nie je skončené) súdne konanie, v ktorom sa záložný veriteľ voči záložnému dlžníkovi domáha uspokojenia pohľadávky zabezpečenej záložným právom, ktoré (záložné právo) zamýšľa záložný veriteľ realizovať v rámci ním navrhovanej dobrovoľnej dražby.

Z toho vyplýva, že v rámci, ktorý bol vymedzený nastolením otázky zásadného právneho významu, sa žalobkyni v dovolacom konaní nepodarilo spochybnit' správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že v dovolaní je neopodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p. ako nedôvodne podané.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ až 3/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá v dovolacom konaní úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaní 1/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniu požiadali o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu vyčíslili. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zaužívanou praxou dovolacieho súdu priznal žalovaným 1/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu vypracované advokátmi, ktorí ich zastupovali už na súdoch nižších stupňov). Vychádzal z § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 577/2008 Z.z. (ďalej len „vyhláška“) a náhradu trov dovolacieho konania priznal vo výške po 70,60 € [53,49 € (1/13 výpočtového základu v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky) + 10,16 € (19 % DPH) + 6,95 € (1/100 výpočtového základu v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky)]. O náhrade trov dovolacieho konania v prospech žalovaných 1/ a 3/ rozhodol dovolací súd podľa 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2010

JUDr. Emil Francisy, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková